

Det visade sig verkligen, att Linus räknade rätt, då han »med fullt förtroende» vände sig till Halling & Sander i detta bryderi. Visserligen hade dessa en betydlig aversion mot Barrman, på grund av hans kända föregåenden, men i det här fallet var han ju själv ett offer, och vad som vägde upp alla andra hänsyn var, att byggmästar Westh ställde sig delcreder för affären ifråga. På så sätt fick Sigge »en ny värdefull affärsförbindelse», som hade de största resurser att kunna furnera honom med trävaror.

Det var också på tiden att fabriken kom i gång, enär dagliga påminnelser kommo från de byggen, som väntade på hans leveranser. Men nu gällde det att »hålla fint i» och förskaffa sig ryggstöd, om ej följderna av finnens bedrägeri skulle förstöra alltsammans för honom, och om ej hela detta korthus, som han konstruerat upp åt sig, skulle ramla ihop vid minsta pust. Visserligen var Linus ett gott stöd att hava, men månne denne magnat kunde klara sig själv, om det blev en riktigt stark påfrestning? Den frågan gjorde sig Sigge åter och åter. Han hade fått se åtskilliga detaljer av Linus Wesths' ställning, vilka voro förborgade för alla andra, och denna vetskap gjorde honom nästan ängslig ibland. Vem förde böckerna åt Linus? — ty bokföring måste han väl ändå ha! Var det den gamle malätne Moling, som gick »till och ifrån» några dagar i veckan — eller den där »brodern», f. d. kassören i en cementläggarfirma, som